Lévai Júlia

Tudni és közzétenni

VISSZHANG - LIX. évfolyam, 8. szám, 2015. február 20.

Van egy (korántsem végtelen) számunk még a tavalyi évről: *503*.

Ennyi azon menedékkérők száma, akik a tavalyi évben – az összes menedékkérő alig több mint egy százalékát képviselve – valamilyen ellátásban részesültek Magyarországon. (Előzmény az *ÉS*-ben – Lévai Júlia: *Blöfftörténet*, 2015/6., febr. 6.)

Sokat emelt volna a közhangulaton, ha ez a szám az orbáni uszításprogram után haladéktalanul nyilvánosságot kap, mert pregnánsan és ráadásul jól megjegyezhetően megvilágítja a kiindulópontok hazug voltát, és ezzel alkalmas lett volna a hisztéria gyengítésére. A szám azonban a mai napig nem vált közismertté, és erről a menekültügyben megszólalók az alábbi módon gondoskodtak:

– A BÁH (Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal) vezetője, Végh Zsuzsanna említette ugyan évi összegzésében, de csak egy hosszú felsorolás végén, a *„felhívom még a figyelmet”* megjelölésű blokkban. Eszébe sem jutott oda tenni, ahová való: közvetlenül a folyamat elejét jelző mondat mellé, amelyben arról informált, hogy *„Egy év alatt 19 ezerről 42 ezerre nőtt a menedékjogi kérelmek száma”.* Az MTI közleményének ezután „természetesen” csak ez lehetett a címe: *Drasztikusan növekvő menekültáradat.*

– A miniszterelnök azonnal lecsapott a tálcán felkínált lehetőségre, és a *Vasárnapi Újság*ban (január 18.) szintén csak a 42 ezres – a végeredményt illetően érvénytelen – számot említette. Ezt azután minden egyes kormánypárti politikus átvette, aki a következőkben aktívan részt vett a hecckampányban. A BÁH részéről pedig senki sem állt elő még egyszer azzal, *hogy fel akarná hívni a figyelmet* bármire is.

– Az ellenzéki pártoknak szokás szerint eszükbe sem jutott utánajárni a tényeknek (nemcsak ennek, a többinek sem), és szakértők munkáját sem vették igénybe. Sőt, a független sajtó megfelelő helyeiről sem informálódtak. Pedig onnan már sok mindent megtudhattak volna: az ATV, de főként a Klubrádió több műsorában is mintaszerűen feldolgozta a téma összes vonatkozását, jogászok és menekültügyi szakemberek közreműködésével. Emellett az írott sajtóban is megjelent jó néhány, adatokban gazdag írás. Ők azonban ismét nem a tényeket állították szembe az orbáni csúsztatásokkal, hanem szokás szerint csupán minősítették a kormányt. Egyedül a DK egyik, Vadai Ágnes által jegyzett nyilatkozatába (február 4.) került bele egy kósza pillanatra a szám mögöttese: *„Mi csak tranzitország vagyunk”,* de a számot magát ott sem említették.

– Csaknem egy hónap és a menekültügyi hisztéria leírhatatlan eszkalálódása kellett ahhoz, hogy az MLP elnöke, Fodor Gábor február 13-án fölfedezze, majd a *„kapaszkodjanak meg”* fölvezetéssel belemondja a pályaudvari hajtóvadászatoktól kábult ország képébe: képzeljük el, hogy a menedékkérők közül csak 503 személy kapott menekült státust! A többiek mind Nyugatra mentek! Kellett is kapaszkodnunk, mert beszédéből az is kiderült: az adatokhoz a pártelnök még véletlenül sem a sajtótól vagy a szakemberektől, hanem *személyes telefonálgatásaiból* jutott hozzá. Neki magának kellett a KSH-t és a BÁH-ot felhívnia ahhoz – éspedig több hónappal az orbáni projekt beindulása után –, hogy alapszinten tájékozódjon. Hiába tehát, hogy a sajtó kétségbeejtően beszorított állapotú, de azért mégiscsak működő, demokratikus része folyamatosan adja a muníciót a valóság megismeréséhez, ezt a sok áldozattal összehozott tőkét a demokratikus oldal politikusai sem akarják felhasználni. Nem élnek annak lehetőségével, hogy hiszen ott a differenciáltabb és esetleg frappáns formát is öltő – tehát hatásosan felhasználható – gondolatok *időben* megfogalmazódtak. A sajtó végzetes szegregáltságát kormány és ellenzéke így egyszerre tartja fenn. Az előbbi a maga végtelen alapossággal kidolgozott, profi cinizmusával, az utóbbi az ugyanilyen végtelen

alapossággal kidolgozott impotenciájával és érdektelenségével.

Mindazonáltal van még egy további számunk is: *2,5 milliárd* forint.

Ezt kapjuk, ha összeadjuk a különféle, migrációs programokat támogató alapok összegeit (Európai Menekültügyi Alap, Integrációs Alap stb.), tehát *az uniós pénzeket,* a 2015-ös évre. Az összeg ismerete jelentős érv lehetett volna azzal a kormányzati sugalmazással szemben, amely szerint a migránsok a magyarok vérét szívó, azok verejtékkel megszerzett pénzéből eltartott élősködők. Ez ügyben azonban még a BÁH elnöke sem szólított fel minket a kapaszkodásra. Megtehette volna ezt azon mondatának a végén, amelyik így kezdődött: „2013-ban 1,8 milliárdot, 2014-ben pedig 2,6 milliárd forintot költöttünk menekültekre". A mondata azonban hiányos, befejezetlen maradt – nem állt ott annak „felfedezése", hogy hiszen ezeknek a milliárdoknak a zömét az EU adja.

Pedig neki telefonálnia sem kellett volna ennek az információnak a megszerzéséhez. Hivatali kötelessége tudni és közzétenni.